

сто. Единъ отъ хайдутитѣ, незабелязанъ отъ играча, подложи подъ боситѣ му нозе нагорещенъ връшникъ. Турчинътъ изрева отъ болка, подскочи още нѣколко пжти и се струпони на земята. Но гайдата не спрѣ. Войводата кимна само, и две пѣргави момчета скочиха като ожиглени и закършиха тънkitѣ си снаги.

— Гледай, Алилъ ага, това се казва ржченица.

Пленникътъ изпѣшка отъ болка,

ченицата, но никога не си помислилъ, че нашиятъ народъ я играе вече толкова години надъ нажежения връшникъ на султана и неговитѣ копои. Хайде сега, лека нощъ, поспи си, а утре — правъ ти пжтъ. Тръгни си по живо и по здраво и помни хайдушката ржченица!

Нощта бѣше превалила, въ Снѣжина гърляняха трети пѣтли. Зорницата гледаше отъ небето кротко като майчино око. Хайдутите

погледна израненитѣ си крака. Войводата поклати глава.

Алилъ ага, ти се превивашъ отъ болка, тежка ти се вижда рж-

тѣ спѣха здравъ сънъ. Само поставениятъ на постъ отправяше орлови очи въ тъмнитѣ сѣнки на гората.

Иванъ Василевъ

